

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 26. Mazsalaca, 2019. gada februāris

KATRA DIENA IR JAUNA IESPĒJA, BET KATRĀ DIENĀ IR DAUDZ JAUNU IESPĒJU

Klāt februāris un mēs atkal tiekamies! Cik patīkami sajūst blakus domubiedrus! Sajūst to, kā mēs viens otru balstot, turpinām Ceļu pie Sevis. Prieks par katru labu vārdu. Prieks par paveikto. Prieks par turpmāko, vēl nezināmo.

Reizēm ir jāpaiet maliņā, lai pavērotu Sevi no malas. Biežāk jāieklausās Sevī, lai sadzirdētu/sajustu to informāciju, kas tikai pašam noderīga.

Reizēm informācija nāk un nāk no dažādām pusēm visādos veidos, spēj tikai izsijāt, kas piemērotāks un vairāk vērā ņemams. Nav nepareizu Mācību! Ir tikai tas, ko mēs pieņemam vai nepieņemam ar savu Sirds jušanu.

Šeit ievietoju to, kas rezonē ar manu Sirdi, pievienojot Savas enerģijas un Mīlestību. Pieņemu, ka lasa un sajūt tie, kam noder.

Biežāk izmantosim katras dienas jaunās iespējas!

Paldies, ka esi!

Ar mīlestību - **Maija**

Minūtes gājiens un esmu iepūsts sniegā. Dievinu ziemu un tās sniega virpuļus. Laukos noteikti nevar iedzīvoties slinkumā. Malka jāsanes, sniegs jānotīra un vēl daudzi ikdienas sīkie darbi - cik skaista ir tāda dzīve. Pēc kā ienāc siltā mājā, uztaisi siltu tēju un ar smaidīgu seju apsēdies krēslā, veroties ārā pa logu. Skatoties, kā Dievs iedod vējam spēku, lai tas iegriež sniega pārslas dažādos veidos un virpuļu sniegotā dejā. Tās pārklāj zemi, bet tā vien šķiet, ka tā ir tikai rotaļa gleznā, kuru atliek vien ar smaidu izbaudīt.

Lai visiem tik daudz laimes šajā dienā, cik sniegpārslas Latviju pārsegušas.

Juris Brants, 2019.g.15.janv.

+

Ītin nemaz vairs neatceros vārdus ko sacīji
un tā (kas zina?) ir zīme
ka vārdi ne tuvu nav
tik ļoti nozīmīgi
kā tas
kas uzrodas bezvārdu klusumā jo klusums
(izrādās) aizved daudz dziļāk
un mūžīgāk
tālāk un pārļaicīgāk: tavas plaukstas silts
miers
manas plaukstas...

Maija Laukmane

Laima teica tādus vārdus -

Dienai savus, naktij savus,
Lai tie vārdi ceļu rāda -
Dienā savu, naktī savu.

Dienas ceļš, lai gaismu rāda,
Naktī ceļš, lai saredz sevi.
Dienā apkārtne, lai runā,
Naktī - dziļā Dvēselīte.

(lai savienotu sevi "iekšējo" ar sevi "ārējo")

Meditatīvās saziņas pieraksts
Austra Savstare

Kā maza lāse

Dieva kuplā bārdā
no miglas veldzējos
un saulē zaigoju.

Viss manī
spoguļojas,
atstaro, gan krājas,
sev citas redzu,
blakus uzmirdzot.
Smalks daiļums -
klusās dvēselīšu melodijas,
kas pārslās tveras,
salam atnākot,
bet mirdzums paliek,
mirdzums allaž vijas
tā brīnums dzīvo -
Radītāja dots!

Sarma Upesleja

Katram ir tāds laiks, kad atbalsts
vairāk tiek meklēts ārpusē un dažādos ārējos
instrumentos. Ir cilvēki, kuri šādā veidā var
nodzīvot visu savu dzīvi, un tas arī nav nekas
nosodāms – tāds ir viņu ceļš. Arī manā dzīvē
reiz bija tāds laiks...

Toreiz man mācīja šādu praksi. Lietū
vai krītošajā sniegā var ievēlēt kādu
vēlēšanos, tad lietum žūstot, vai arī sniegam
pavasārī kūstot, šī vēlēšanās sasniedzot
Debesis. Ja kāds no jums vēl izvēlas to
atbalstu "ārpus", varat pamēģināt. Varbūt
kādu skaistu brīnumu plaukstošais pavasaris
izplaucēs arī jums. Saistībā ar šo tēmu, radās
rindiņas:

Ieliec putenī to, ko tu vēlies,
biežāk acis pret debesīm cel.
Var jau uzspēlēt reizēm šīs spēles,
kamēr sniegs nav izzudis vēl.
Arī zeme ir jājūt zem kājām;
dzīvo radi un pasaulei sniedz.
Visi ceļi aizved reiz uz mājām,
ja vien mīlēt sev neaizliedz.

Sapņi nenāk pie tevis kā mokas,
ziemas puteņos sirdi spiest.
Tev tiem pretī ir jāpastiepj rokas,
tad ne brīdi neliks tie ciest.

Skaists ir mirklis, dzīve kad aizved,
jaunās krustcelēs kādudien.
Nesver, nemēri – vienkārši Esi,
un tu jutīsi ceļu, ko iet.

Modra Selga

DIVI VARIANTI

(Vēstule tam, uz kuru tā attiecas)

Kāpēc tu turpini komunicēt ar tiem, kas tev saka, ka esi slikts, ka tev jābūt labākam, ka jādzīvo saprātīgāk, ka esi parādā (kā minimums - pateicību)? Kāpēc tu ar viņiem komunicē? Vai tāpēc, ka tā ir tava māte, tēvs, laulātais, priekšnieks,...? Vai tāpēc, ka ceri – viņi mainīsies? Ka pieņems tevi, atzīs par labu esam? Ka atzīs par legālu? Vai turpini ar viņiem komunicēt tāpēc, ka viņi, lai arī tracina tevi, tomēr tev ir devuši daudz laba? Izklausās absurdi un tā arī tas ir.

Faktiski, tu turpini komunikāciju ar šiem vērtētājiem un pamācītājiem tāpēc, ka tev LIEKAS, ka bez viņiem tu nevari izdzīvot, ka bez viņu atzīšanas tevis nav, tu neeksistē. Tu viņos meklē apliecinājumu savai esamībai. Bez viņiem tev bail (ja nu tiešām viņi zina labāk, kā dzīvot! Ja nu viņu uzspiestie mērķi ir īstie?!). Un bailes izlauzties ir lielākas par dūsmām un riebumu būt kopā ar viņiem. Tu varētu vairāk koncentrēties uz tiem, kas tevi nekritizē, kas priecājas būt kopā ar tevi, bet tu to nedari. Vai pat tādus sev apkārt neredzi.

Būtībā, tu esi iestidzis citu krātiņā. Tur totāli trūkst īstu draugu un sabiedroto. Tur kopā ar tevi ieskundētas ir raizes, prasības pēc disciplīnas un skaidriem mērķiem, rūpes par drošību, stabilitāti, kārtību, vispārpieņemtas vērtības, nepieciešamība pielāgoties un izdabāt,... faktiski krātiņā notiek tava eksistence mazākas vai lielākas pārticības apstākļos. Diezgan ērti. Bet ne vairāk.

Ir arī otra pasaule – ārpus krātiņa. Tur nav nekādu garantiju un prognozējamības. Tur viss jebkurā brīdī var mainīties, pat tavi mērķi un vērtības. Tur vadošā ir tava personīgā ētika. Tur nav enkuru vai režģu, kas tevi notur pagātnē. Tur ir sapņi, vēlmes, atklājumi, notikumi, pārmaiņas, ...un tikai šajā ārpuskrātiņa pasaulē ir iespējams prieks, gandarījums, brīvība, lidojums, vēriens, mīlestība un jēga. Turklāt, paradoksāli, bet ārpusē esot, uzlabojas attiecības ar tiem, kas palika krātiņā. Vai pilnībā izzūd. Un arī tā ir uzlabošanās.

Atklāšu noslēpumu – krātiņam ir durvis. Un tās nav aizslēgtas. Ir vērts pa tām iet laukā, lai neatgrieztos. It īpaši, ja klāt jau izmisums.

Didzis Jonovs

Par sapņiem....

Un Tu, Cilvēks, palaid gaisā savu ziepju burbuli. Pilnu ar saviem sapņiem. Košiem, brīviem un gaidītiem – savā Pasaulē. Tu palaid tos ar cerību, smeldzi, skumju piegaršu un gaidām. Lai tie atgrieztos. Pilni, visaptveroši un ieauguši katrā Tavā šūniņā.

Un viss tiek nodots Laikam. Tu pat nezini. Kas būs, vai maz būs? Un Tu dzīvo. Ar ilgu smeldzi pāri visam.

Līdz kādu dienu... Liktenis pie rokas atved Tavu pašu trauzlāko sapni. Tā spāni ir aplauzti garajā lidojumā, bet tie ir. Un Tev Liktenis saka: - Ņem! Tu to tik ļoti gaidījī!

Tu esi sajūsmā kā bērns. Tev tika ilgi gaidīta un kārotā Dāvana. Svētkos.

Līdz Tu apjēdz – tā ir liela atbildība.

Un Liktenis saka: - Kad cilvēks palaiž pie manis kādu savu sapni un cerību, viņš aizmirst, ka par katru no tiem – piepildītu un dzīvu, ir jāuzņemas atbildība. Bet tikai muļķi nebaidās!

To Cilvēks neiedomājās.

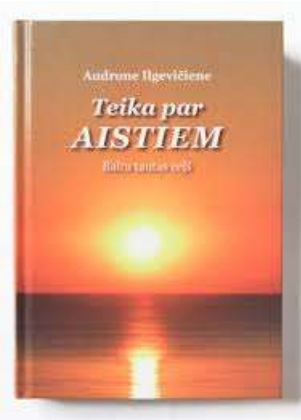
Un tā nu Cilvēks ļauj savam Prātam rosīties. Lai domā. Un Prāts ar lielu prieku. Viņam netīk, ja Sirds ir pārāka. Tikai tā izdomā muļķīgos sapņus. Bet, kad tie kāds atnāk, tad Prātam ir jāņem līdzdalība to saudzīgā sargāšanā... Vai nav negodīgi?

Tikai Sirds klusi sēž un čukst – Tu tikai nenovērtē mani par zemu...!

Mīlestībā,
Inga Millere

Ilgevičiene Audrone “Teika par aistiem. Baltu tautas ceļš”

Grāmata, kuru Tu, mīlais lasītāj, turi rokās, ir Visuma bibliotēku noraksts. Tā ir par aistu (baltu tautu) Ceļu, tas nozīmē - par mūsu Saknēm, par mūsu sentēvu cēlo Garu un

upurēšanos nākotnes labā, tas nozīmē - mūsu, kuri tagad dzīvojam, labā. Grāmata šī ir par mani un Tevi, par mums, brāļiem, kurus iekarotāji arvien sanaidot tiecās, lai valdītu. Bijās tie mūsu, jo ar savas Brīvības mīlestību bijām spēcīgi, jo to Spēku no mūsu cēlā aistu Gara guvām. Dēvēja mūs par baltiem, jo bijām pie mūsu jūras. Dēvēja par piejūrniekiem un visādi citādi. Taču svarīgi ir pašiem zināt, kas esam. Svarīgi pašiem savu identitāti atcerēties, lai Tautas Gars mūsos vēl dziļāk iesūktos. Tam iesūcoties, ģenētiskā atmiņa atgriezīsies arī ar visu, kas tagadnei ir svarīgs, lai mēs apzinātu nākotni veidotu.”

Audrone Ilgevičiene

Fragmenti no grāmatas:

Tas, kurš ķermeņa vēlmes un dziņas atstāj, gatavojas dvēseles varoņdarbam. Tādam Garam dievišķais pieskaras. No šā pieskāriena viņš sāk dzīvot starp laicīgo un Gara pasauli, savu dzīvo ķermeni par Gara trauku turēdams. Uzzina lielo noslēpumu par to, ka nāves nav. Kopš tā brīža viņš vairs nebīstas nāves, jo dvēsele nevar no tās bīties, zinādama, ka pasaulīgo laiku tik ķermenis un prāts skaitļo. Dievišķā Gara nolaišanos uz Zemes caur daudzām savām daļiņām, uz Zemes par dvēselēm dēvētām, caur mistēriju, tās lielo nozīmību un jēgu tāds savdabībā par savu apjēdz. To apjēdzis, nespēj bezjēdzīgi dzīvot...”

Esi, kāds esi! Nav svarīgi, ka ķermenis reizēm salūst: tas laicīgs ir, tāpēc tam savas robežas. Garam robežu nav, tāpēc tas salūzt nevar. Svarīgi ir dvēseli, caur kuru Gars svētais darbojas, dzirdēt. Tādēļ vadonim nav vedamajiem jāatbild un pēc viņu vēlmēm un iedomām jādzīvo. Ne uz vedamiem pleciem atbildība gulst, bet uz taviem. Tādēļ nelūkojies apkārt, piekrišanu meklēdams, savukārt pelšanu un nosodīšanu vērā neņem! Klausies savā sirdī, kura Ceļa zina! Nepārgursti, lai to dzirdētu!... Caur to Lielā Māte Dieve runās. Caur to Tēvu dzirdēsi. Tici tiem, tici Ceļam un sirdij savai! Tikai uz tiem paļauties vari. Ja šaubīsies, neviens vairs nepalīdzēs, jo nevienu no tiem nedzirdēsi. Kļūda tava domāt, ka citi cilvēki pasauli redz un saprot tāpat kā tu.”

Mēs nesajūtīsim sevī spēku izmainīt likteni un dzīvi, kamēr nenoticēsim sev.

Edijs Spāre

Gribi saņemt? – Atdod.
Gribi mīlestību? – Atdod mīlestību.
Gribi sapratni? – Dāvā sapratni.
Gribi siltumu? – Sildi.
Gribi prieku – Priecē...
Dzīve ir vienkārša.

Amu Mom

Raksti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam** uz e-pastu:

reinvalidemaija@gmail.com

mājas lapas: <http://laisma.1w.lv/>

<http://laisma-1.mozello.lv/sirdsprieks-1/maijas-avizite->

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**